

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **Mgr. F. Š.**, proti žalované: **Vězeňská služba České republiky**, se sídlem Soudní 1672/1a, Praha 4, o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 21. 3. 2019, čj. 10 A 172/2018-303,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Nejvyšší správní soud obdržel dne 8. 4. 2019 kasační stížnost žalobce (dále jen „stěžovatel“) směřující proti usnesení Městského soudu v Praze označenému v záhlaví, kterým byly výroky I a II zamítnuty jeho návrhy na osvobození od soudních poplatků a na ustanovení zástupce z řad advokátů. Výrokem III byl pak odmítnut jeho návrh na vydání předběžného opatření, kterým by soud nařídil žalované, aby se při výkonu své funkce zdržela všech dehonestujících a diskriminačních výroků, které snižují stěžovatelovu důstojnost. V řízení před městským soudem se stěžovatel žalobou domáhal ochrany proti nečinnosti žalované při vyřizování žádosti o informace v oblasti péče o tělesně postižené, stravování, ubytování, výchovy, vzdělání a informatiky.

[2] Soud posoudil kasační stížnost nejprve v rozsahu výroků I a II napadeného usnesení městského soudu. Kasační stížnost však neobsahovala všechny náležitosti podle § 106 odst. 1 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel totiž neuvedl, z jakého důvodu usnesení městského soudu napadá. Stejnou skutkovou i procesní situaci již posuzoval NSS v usnesení ze dne 25. 4. 2019, čj. 9 As 121/2019-14. NSS na postup a závěry tohoto usnesení navázal i v této věci.

[3] K odstranění vad kasační stížnosti soud stěžovatele nevyzýval. Soudu je z úřední činnosti známo, že stěžovatel opakovaně podával typově totožné žaloby týkající se žádosti o informace vůči žalované, ve kterých opakovaně žádal o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení zástupce z řad advokátů. O těchto žádostech krajské soudy rozhodovaly zpravidla shodně jako v projednávaném případě. Rovněž NSS rozhodoval o projednatelných kasačních stížnostech proti těmto rozhodnutím v nedávné době nesčetněkrát (stěžovatel se ke dni rozhodnutí soudu obrátil na NSS celkem ve 188 věcech, a to za pouhých posledních devět měsíců). V žádném z těchto případů nebyl stěžovatel úspěšný (viz např. rozsudky NSS ze dne 10. 1. 2019, čj. 10 As 325/2018-12; ze dne 16. 1. 2019, čj. 6 As 368/2018-10; ze dne 17. 1. 2019,

čj. 9 As 445/2018-15; ze dne 4. 4. 2019, čj. 1 As 89/2019-13; nebo ze dne 4. 4. 2019, čj. 10 As 86/2019-13).

[4] V této situaci není povinností kasačního soudu, aby v dalším typově totožném a právně nijak složitém řízení poučoval stěžovatele o povinnosti odstranit vady kasační stížnosti. Stěžovatel „vrší“ soudní řízení (například tím, že stále dokola napadá procesní rozhodnutí soudů, přestože v právně totožných věcech již byl pravomocně vysloven závazný názor NSS), aniž důsledně váží důvodnost svého postupu. Proto je podle soudu správné, aby jej tížila povinnost podat projednatelnou kasační stížnost, na což jej soud nebude dále opakovaně upozorňovat. Uvedené platí tím spíše, má-li stěžovatel právnické vzdělání vyžadované pro výkon advokacie. V projednávané věci by proto bylo neefektivní a formalistické adresovat stejnému stěžovateli výzvu k odstranění vad podání podle § 37 odst. 5 věty první ve spojení s § 120 s. ř. s. Takový postup by ve skutečnosti znamenal, že by soud nadbytečně informoval stěžovatele o skutečnostech, o nichž on sám objektivně musí vědět.

[5] Soud zároveň zdůrazňuje, že takový postup je výjimečný a je pouze reakcí na způsob, kterým stěžovatel zahlučuje povinné subjekty i soudy a který nese rysy zneužití práva.

[6] Krom toho stěžovatel mohl doplnit kasační stížnost až do dne vydání tohoto usnesení, avšak této možnosti nevyužil. Soud tedy neodůvodněnou kasační stížnost odmítl v souladu s § 37 odst. 5 větou druhou ve spojení s § 120 s. ř. s.

[7] Následně soud posoudil kasační stížnost v rozsahu výroku III napadeného usnesení městského soudu. Dospěl k závěru, že směřuje proti rozhodnutí, které je podle své povahy dočasné, proto ji v této části odmítl [§ 104 odst. 3 písm. c) a § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.]. Rozhodnutí o předběžném opatření totiž slouží k zatímní úpravě poměrů účastníků řízení a zaniká nejpozději dnem, kdy se rozhodnutí soudu, jímž se řízení končí, stane vykonatelným (§ 38 odst. 1 a 4 s. ř. s.).

[8] S ohledem na shora uvedené soud kasační stížnost odmítl, neboť nebyly splněny podmínky pro její věcné projednání.

[9] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 3 věty první ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[10] Pro úplnost soud dodává, že se v souladu se zásadou hospodárnosti řízení nezabýval splněním poplatkové povinnosti ani povinným zastoupením stěžovatele, neboť shora uvedené okolnosti bránily věcnému projednání návrhu a vylučovaly další postup v řízení. V takové situaci není úkolem soudu řízení dále vést, ale naopak je bez dalšího ukončit (přiměřeně srov. rozhodnutí NSS ze dne 30. 9. 2008, čj. 5 Ans 6/2008-48; a ze dne 11. 6. 2014, čj. 3 As 109/2014-10).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. dubna 2019

Ondřej Mrákota
předseda senátu